

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku K. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we W.
z udziałem zainteresowanego M. M. "S." P.
o ubezpieczenie społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 14 kwietnia 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej zainteresowanego M. M. od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 kwietnia 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2010 r., Sąd Apelacyjny, zmienił, na skutek apelacji strony pozwanej – Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we W., wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. z dnia 26 października 2009 r. i oddalił odwołanie wnioskodawczyni K. S. od decyzji organu rentowego z dnia 13 czerwca 2008 r. stwierdzającej, iż nie podlega ona od dnia 1 września 2007 r. ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w firmie „S.” P. M. M., w sprawie o objęcie ubezpieczeniem społecznym, przy udziale zainteresowanego M. M. „S.” P.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pełnomocnik wnioskodawczyni zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 6 k.c. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że „na ubezpieczonej spoczywał ciężar dowodu, iż łączył ją z

zainteresowanym stosunek pracy, podczas gdy ciężar dowodu co do tej okoliczności spoczywał na organie rentowym, kwestionującym ważność zawartej umowy”, art. 22 § 1 k.p. „poprzez błędną wykładnię w zakresie dotyczącym cech stosunku pracy oraz - w konsekwencji - niewłaściwe zastosowanie, które doprowadziło do uznania, że na podstawie umowy o pracę z dnia 1 września 2007 r. oraz w ramach jej wykonania nie doszło do nawiązania stosunku pracy pomiędzy ubezpieczoną a zainteresowanym”, art. 65 § 2 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i „nieuwzględnienie w najmniejszym nawet stopniu zgodnej woli ubezpieczonej i zainteresowanego dotyczącej chęci nawiązania stosunku pracy w oparciu o umowę o pracę z dnia 1 września 2007 r.” oraz art. 83 § 1 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że „możliwość przypisania danej umowie charakteru pozorności pozostaje niezależna od konieczności dokonania oceny woli stron zawierających umowę, które winny w takim przypadku mieć świadomość i zamiar zawarcia umowy wyłącznie dla pozorów, a także przyjęcie, iż pozorność może zostać stwierdzona pomimo tego, iż między stronami doszło do wykonywania umowy”, a także przepisu postępowania – art. 384 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie odwołania wnioskodawczynie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, wraz z orzeczenie o kosztach postępowania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono wskazując, iż w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W ocenie pełnomocnika wnioskodawczynie zagadnieniem prawnym wymagającym zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy jest, „będąca przedmiotem niniejszej sprawy dopuszczalność dążenia przez strony stosunku pracy do objęcia pracownika obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym w sytuacji, gdy umowa o pracę zawierana jest z kobietą ciężarną”, oraz kwestia, „czy krótki okres wykonywania pracy, zmiana rodzaju pracy w trakcie trwania zatrudnienia z uwagi na stan zdrowia pracownicy oraz sytuacja majątkowa pracodawcy mogą uzasadniać odmowę objęcia ubezpieczeniem społecznym kobiety, która zawarła umowę o pracę nie wiedząc, że jest w ciąży”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) polega na powołaniu okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., czyli na przedstawieniu występującego w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, nieważności postępowania lub oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oraz obejmuje nie tylko powołanie się na jedną z przesłanek, ale także odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na istnienie jednej z tych przesłanek. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, iż przytoczone podstawy kasacyjne spowodują uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.). Tym samym nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Z tych względów skarga wnioskodawczynie, zawierająca sprzeczność w argumentacji, nie spełnia wymagań uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania. Należy także zauważyć, że wskazane w skardze zagadnienia prawne, w istocie zmiernają do odmiennego niż uczynił to Sąd Apelacyjny rozstrzygnięcia sprawy i pozostają w

oderwaniu od niekwestionowanych ustaleń faktycznych sprawy. W związku z powyższym motywacja wniosku jest nieprzekonywująca, tym bardziej, że ujęte w skardze jako istotne zagadnienie prawne, mające uzasadnić przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie ma znaczenia jurydycznego, bowiem odnosi się wyłącznie do oceny konkretnego stanu faktycznego sprawy, który nie może stanowić przedmiotu kontroli kasacyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 7/99, OSNAPUS 2000 nr 23 poz. 865).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.